

KÜTÜPHANECİLİK BÖLÜMÜNÜN İLK VE BÜYÜK KAYBI ERDEN SABUNCUOĞLU

NECMEDDİN SEFERCİOĞLU

Yabancı bir ülkede, yurd özlemi, dost özlemi içindediniz. Bu özlemin tek avuç veren yönü, sizin gibi kaderin gurbet ellere sevkettiği bir kaç meslektaşımız, daha doğru bir deyişle okuldaşınızdır. Bazıları ile görüşmek imkânından da mahrumsunuz. Kader sizi aynı ülkeye götürmüş ama, aranıza karlı dağlardan, zümrüt ovalardan engeller koymuş. Kiminiz bir şehirde, kiminiz öbüründe... Fakat yine de aynı ülkedesiniz, gurbeti aynı şekilde duyuyor, özlemi aynı şekilde tadıyorsunuz... Ve.. birgün.. kaderin acı sillesini içinizden birini kaybederek yiyorsunuz... Bunun verdiği acı ne derin. ne sarsıcı, ne kahredici oluyor, yarabbi...

Şu satırları yazarken. Orun, o masum, gerçekten iyi arkadaşımın, Erden'in kaybı haberine inanmak zorunda kaldığım andaki acıyı yeniden tadıyorum.. Haberi arkadaşım Özer Soysal'dan aldığım gün 4 ayı geçen bir Amerika içi geziden New York'a yeni dönmüştüm. Hava alanının terminalinde Özer'le Mustafa (Akbulut) karşılaşmışlardı beni. Amerika'ya gelişinden beri, Özer'i ilk görüşümdü. Ben onları görmenin, yaban illerinde dostlarıma, arkadaşlarıma kavuşmanın sevinci içinde idim. 6 saat bulaç uçağ yolculuğunun verdiği yorgunluğu unutmuştum bile... Fakat onlar neşeli değildi, onlar donuktu, onlar tutuktu... Bir şey vardı bana söylemek istedikleri, fakat dillerinin varmadığı... Neden sonra Özer anlattı bana «Erden gitti diyorlar, ben inanmadım buna» dedi. İnanılacak gibi değildi ki; daha iki gün önce mektubu, nu almışlardı Erden'in, iyi idi, sıhhatte idi. Onları bulunduğu şehre davet ediyordu. Sonra da ablası telefon etmiş, bu acı haberi vermişti. Riz buna inanmadık, daha doğrusu inanmak istemedik... Nasıl olurdu? Erden gibi bir kız için «intihar» ı düşünmek mümkün müydü? Değildi, olamazdı. İnanmamak lâzımdı bu habere, inanmadık da...

Fakat, heyhat!.. İki gün sonra, kendi kendimize kurduğumuz hayaller, Erden'in iki gün sonra aramızda olacağı hayali, onu görebileceğimiz hayali uçup gitmişti. New York'a gelen ablasından acı gerçeği işitmiş, acının en katısını, en onulmazını benliğimizde duymak, duymak ne kelime, yaşamak zorunda kalmıştık.

Onun ölüm haberi beni nasıl sarsmıştı, bunu burada ifade edemem. Amerika'ya gelişinden sonra kendisini görmek imkânını da bulamamıştım. Bir iki defa mektuplaşmış, bir defa da telefon konuşması yapabilmıştık. O geldiği sıralarda ben Amerikan kütüphanelerini ziyaret maksadiyle yaptığım büyük Amerika turuna başlamıştım. Dönüşümde ise, acı ölüm haberi karşılamıştı beni. Halbuki ben kendisini görebileceğimi sanıyordum. Biz, Özer Soysal, Mustafa Akbulut ve ben, D.T.C.F. Kütüphaneecilik Bölümünün Amerika'da bulunan mezunlarından üçü, sık sık görüşüp, konuşabilecektik. Aramıza diğer arkadaşımız Erden'i de almak, hafta tatillerini yurd ve meslek anlarıyla süsleyerek, özlemlerinizi biraz olsun hafifletmeğe, daha doğrusu külemeye çalışarak geçirmek düşüncesindeydik. Fakat olmadı, felek bu kadarcık mutluluğu olsun çok gördü bize; zaten bükük olan boynumuzu, bu defa daha fazla, kıyasıya büküdü.

Erden, Mustafa Akbut'la benim devre arkadaşımızdı. Özer bizden bir evvel devredendi. Ama, biz üçüncü sınıfta iken bazı dersleri Özer'in sınıfı ile birlikte yapmıştık. Özer'in de en az bizim kadar yakın arkadaşlığı vardı Erden'le. Bu yakınlık olmasa ne vardı? Biz okuldaş, sınıfdaş olmadan da yakındık birbirimize burada... Şimdi gurbettaştık. Dertlerimizi, duygularımızı daha ayrı, daha içten, daha gönülden anıyorduk birbirimizi... İşte bu yüzden ki, acımız da daha içten, daha gönülden, daha derinden olmuştu.

Erden öğrenciliği sırasında sınıfımızın en efendi, en seçkin öğrencilerinden biri idi. Mezuniyetinden sonra da aynı durumunu muhafaza etmiş, intisap ettiği Silâhlı Kuvvetlerimiz câmiasında, meslektaşlarımız arasında kendisini sevdirmişti. Hava Kuvvetleri Komutanlığınca, kütüphanecilik alanında bilgi ve görgüsünü arttırmak üzere yabancı bir ülkeye gönderilen ilk kütüphaneci subay oluşu da, mesleğinde ne kadar başarılı, meziyetleri itibariyle ne kadar değerli olduğunu gösteriyordu.

Onu ciddi, mesleğini seven, görevine bağlı bir arkadaş olarak tanımıştım. Galiba onu tanıyan herkes de bu fikirde idi. Erden'in kaybedilişi bu yönden de özücü olmuştur. Kütüphaneciliğin, kendisini seven, kendisine gönül bağlayan insanlara ihtiyacı vardı. Erden bu ateşle kavrulmak bahtlılığına ermiş bir avuç ülküdaştan biri idi.

Şuraya kadar yazdıklarımı bir okudum. Diyebilirim ki, hiç bir şey yazamamışım. Bazı konularda kaleminiz işlemez, yazı makinenizin tuşları çalışmaz olur. Onun için hiçbir şey yazamayacağımı da yazıya başlamadan evvel biliyordum. Bunları, bir dostun dile gelebilen samimi duyguları, kelimeleşebilen acıları olarak kabul etmek daha doğru olur.

Erden'e rahmet, bizlere sabır dilemekten gayri elden gelen yok ki... Yattığı yer nur olsun.